

kan bortse fra, i visse Tilfælde maaſke netop vil kunne have Brug for et større Revisionsfirma, en Trang, der dog vel i Reglen vil kunne tilfredsstilles gennem Oprettelse af personlige Interessentskaber mellem flere statsautoriserede Revisorer.

Indenfor Kommissionen har den Tanke været fremme, at man til Gengæld for de ikke uvæsentlige Indgreb, Lovforslaget gør i de statsautoriserede Revisoreres Bevægelsesfrihed, og for at fremkalde forøget Tilgang af veluddannede Revisorer, maaſke burde udstrække den i den nugældende Revisorlov indeholdte Anvisning paa fortrinsvis at benytte statsautoriserede Revisorer til Oplysning af regnskabsmæssige Forhold i *offentlige Retssager* til at gælde alle Retssager, jfr. herved de i Retsplejelovens § 149 om Anvendelse af statsautoriserede Translatører og Tolke indeholdte Bestemmelser. Man har dog imidlertid, alle Forhold taget i Betragtning, ment for Revisorernes Vedkommende at burde blive staaende ved den nuværende Ordning.

Med den ved Retsplejeloven for Sagførere truffne Ordning som Forbillede er der i Lovforslaget bl. a. optaget Bestemmelser til Sikring af rimelige Takster og i Særdeleshed om tvungent *Medlemsskab af en kollegial Forening*. Det tvungne Medlemsskab af en kollegial Forening har der indenfor Kommissionen været nogen Betænkelighed ved, idet en saadan Foranstaltning vel nok i særlig Grad passer for en Stand med talrige Medlemmer, som Sagførerstanden. Efter hvad der foreligger, synes det imidlertid at kunne paaregnes, at Antallet af statsautoriserede Revisorer i de kommende Aar vil undergaa en kraftig Udvikling, og da Erfaringerne fra Sagførerraadets Virksomhed formentlig bekræfter, at et saadant Medlemsskab af en kollegial Forening med offentligt godkendte Vedtægter kan være til Gavn ikke alene for Standen, men ogsaa for Publikum, har et Flertal indenfor Kommissionen dog fundet det forsvarligt og rigtigt at imødekomme de statsautoriserede Revisoreres Ønsker om Tilvejebringelse af en i nogen Grad til Sagførerraadet svarende Institution.

Til §§ 65—74.

De foreslaaede Bestemmelser bygger i det væsentlige paa den nugældende Lov Nr. 117 af 14. Maj 1909 om *autoriserede Revisorer*, jfr. Bekendtgørelse Nr. 272 af 3. December 1913 og Anordning Nr. 422 af 5. Juli 1919, og forudsætter i Lighed med den bestaaende Ordning, at de nærmere Eksamens- og Uddannelseskraav, Tilsynsregler m. v. til enhver Tid mest hensigtsmæssigt vil kunne fastsættes af Administrationen, saaledes som Forholdene maatte kræve det.

Med Hensyn til de indenfor Revisorkredse stedfundne Overvejelser og nærede Ønsker angaaende en Revision af de nugældende Bestemmelser henvises til de Side 123—33 optrykte, til Ministeriet for Industri, Handel og Søfart indsendte Redegørelser fra et af Foreningen af autoriserede Revisorer nedsat Udvalg og fra Foreningen af autoriserede regnskabskyndige Tillidsmænd, der praktiserer som Revisorer.

I § 65 er det foreslaaet, at enhver, der opfylder Betingelserne for at blive statsautoriseret Revisor, skal have Ret til at faa Beskikkelse, saaledes som det f. Eks. ifølge Retsplejeloven ogsaa gælder for Sagførere, idet det saavel for Erhvervslivet som Helhed som for Udviklingen af Revisorinstitutionen skønnes heldigt, at enhver Revisor, der er i Besiddelse af de fornødne Kvalifikationer, faar Adgang til at faa dette konstateret ved en offentlig Prøve og Autorisation. (Tilsvarende Betragtninger gælder Translatører, Mæglere, Dispatchører samt Vejere og Maalere).

Løvrigt kan det fremhæves, at det — ligeledes i Overensstemmelse med den for Sagførere gældende Ordning — er foreslaaet, at Personer, der ønsker Beskikkelse som statsautoriseret Revisor, ikke alene skal have naaet Myndighedsalderen (21 Aar), men være fyldt 25 Aar.

I Modsætning til hvad der er foreslaaet for almindelige Næringsdrivende, er det her fundet rigtigt at bevare Boraadighedsbetingelsen.

Endelig foreslaas der i § 65, 3. Stykke, Bestemmelser til Forebyggelse af Misbrug af eller Misforstaaelser med Hensyn til Benyttelsen af Betegnelsen »statsautoriseret Revisor«; den blotte Betegnelse »Revisor« synes derimod at være indgaaet saaledes i almindelig Sprogbrug, at en Eneret paa Benyttelsen af dette Ord — i det mindste for Tiden — vanskeligt kan gives.

Udelukkelse i størst muligt Omfang af Forvekslinger paa dette Punkt vil formentlig være i Publikums Interesse og synes ligeledes i nogen Grad et Billighedskrav